

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: H. K. W., státní příslušnost: X, t.č. X., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. září 2011, čj. OAM-263/LE-LE05-NV-2011,

t a k t o :

- I Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. září 2011, čj. OAM-263/LE-LE05-NV-201, jímž bylo podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že se mu nepovoluje vstup na území České republiky.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný chybně aplikoval § 73 odst. 4 zákona o azylu v souvislosti s § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a odůvodnění neobsahuje zákonné náležitosti. Dále porušil § 2 odst. 1, 4 správního řádu, neboť byla překročena mez správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem případu, v souvislosti s čl. 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť omezení uplatněné pro pohyb a osobní svobodu žalobce není nezbytné. Je pravdou, že žalobce požádal o azyl v Belgii. Podle Nařízení Rady (ES) 343/2003 jsou žadatelé přemísťováni do jediné členské země, která je za posouzení žádosti odpovědná. Účelem je „rozprostřít“ v rámci Evropské unie žadatele o udělení mezinárodní ochrany a dalším účelem

je „úplné zajištění práva na azyl“ zaručené Listinou základních práv Evropské unie (bod 15 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k tomu, že žalobce měl vydané vízum do České republiky, je k posouzení jeho žádosti odpovědná Česká republika, kam byl na základě Dublinského nařízení předán. Předání se uskutečňuje zavedenými postupy a žadateli není dána možnost, aby se dopravil takřikajíc dobrovolně. Žalovanému tedy nemohlo být objektivně známo, zda předání žalobce do ČR bylo proti jeho vůli a neměl proto na základě čeho shrnout, že žalobce byl z Belgie předán nedobrovolně. Belgie nebyla pro žalobce cílovou zemí, pokud získá azyl v České republice, chce žít zde. Žalobce pouze využil svého práva požádat o mezinárodní ochranu a požádal o ni v první možné zemi, tedy v Belgii. Nebyl povinen požádat pouze či jako první Českou republiku. Není tedy možné dospět k závěru, že se snaží azylovou proceduru zneužít k následné cestě do jiného státu schengenského prostoru. Fakt, že žalobce nevlastní platné vízum či povolení k pobytu, nelze považovat za přesvědčivý argument pro nepovolení vstupu, nedisponuje-li správní orgán dalšími důkazy, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR. Pro návrat žadatele o azyl uskutečněný v rámci předání na základě uvedeného nařízení není vízum ke vstupu třeba, Dublinské nařízení vízum či povolení k pobytu pro předávanou osobu nevyžaduje. Pro ČR sice povinnost vstupu s vízem stanoví § 5 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve spojení s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), nicméně § 5 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jasně říká, že splnění podmínek stanovených kodexem se nevztahuje na cizince, který je předáván podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

Žalobce upozornil, že přicestoval a do přijímacího střediska byl umístěn spolu se svou manželkou, paní X.X., nar. 5.9.1965, tedy spolu se svou rodinnou příslušnicí.

Žalovaný podle žalobce překročil meze dané mu zákonem, když na základě nepodložených spekulací uzavřel, že žalobce je nebezpečím pro veřejný pořádek. Podle žalobce jde pouze o generální preventivní opatření, protože z jeho chování nelze dospět k závěru, že se pokusí zneužít azylovou proceduru a tedy že může být ohrožením veřejného pořádku. Tento výklad odporuje ustanovením Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES kap. VI, čl. 26 odst. 2, které prohlašuje, že: *Opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby....Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*

Dále žalobce uvedl, že pobyt v přijímacím středisku na letišti je považován za zbavení osobní svobody i Evropským soudem pro lidská práva (Shamsa v. Polsko, Amuur v. Francie, aj.). Držení v tomto středisku tak spadá pod čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K problematice nezbytnosti omezení osobní svobody v kontextu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vyjádřil Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí Saadi v. The United Kingdom: *Aby detence nemohla být označena jako svévolná, musí být takové detence provedena v dobré víře, musí být úzce spojena s účelem prevence nezákonného vstupu, místo a podmínky detence mají být vyhovující, zohledňující, že opatření je uplatňováno nikoli vůči jedincům, kteří spáchali nějaký trestný čin, nýbrž vůči cizincům, kteří v obavě o svůj život uprchli ze své vlastní země.* Žalobce namítl, že prostory uzavřeného přijímacího střediska letiště Ruzyně jsou opatřeny mřížemi, cizincům jsou znemožněny vycházky či opuštění střediska, nemají přístup

k informacím z vnějšího světa. S ohledem na to nemohou podle žalobce být podmínky k zadržování považovány za vyhovující.

Žalobce požádal, aby soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, a navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí. Uvedl, že postupoval v souladu se zákonem a zjistil skutečný stav věci. Vstup žalobce na území ČR představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, potažmo do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že skutečnost, že žalobce byl ČR převzat v rámci Dublinského nařízení, neznamená jiné postavení než mají ostatní žadatelé, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Žalovaný podotkl, že v nejbližší době bude žalobci umožněn vstup na území, neboť správnímu orgánu se v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepodaří rozhodnout ve lhůtě 4 týdnů ode dne prohlášení úmyslu žádat o mezinárodní ochranu. Tato lhůta uplyne dne 11.10.2011.

Žalovaný nežádal nařízení ústního jednání a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen vyplývá, že žalovaný vydal dne 14.9.2011 rozhodnutí č.j. OAM-263/LE-LE05-NV-2011, kterým rozhodl, že žalobci se vstup na území České republiky ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. nepovoluje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byla dne 13.9.2011 předán na základě Dublinského nařízení do ČR z Belgie a nachází se nyní v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, kde téhož dne učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Správní orgán shledal, že vstup jmenovaného na území ČR není možný, a to s ohledem na možnost ohrožení veřejného pořádku dle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Žadatel nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, neboť nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. Vízum ČR typu C, které cizinci vydal Zastupitelský úřad ČR v Rijádu, bylo zneplatněno příslušnými orgány Belgie. ČR ani nebyla cílem jmenovaného cizince, na území ČR totiž vůbec necestoval a uvedené vízum využil k cestě do jiného státu schengenského prostoru, konkrétně do Belgie. Dle názoru správního orgánu je tedy zřejmé, že žádost jmenovaného o vízum ČR byla pouze účelová s cílem využít toto vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru. Do ČR byl jmenovaný předán z Belgie nedobrovolně za základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 2 As 14/12009 ze dne 14.5.2009 závazně a podrobně vyložil pojem „veřejného pořádku“. Stanovil, že už samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území ČR, tedy absence platného povolení k pobytu či víza, může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Uvedl, že pokud správní orgán dojde k závěru, že by žadatel po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je jeho úvaha o „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ důvodná. Správní orgán dále uvedl, že je přesvědčen, že žadatel se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Takový postup se však neslučuje nejen s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale zároveň zakládá i důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i

ostatních států EU. Cizinci, kteří jsou do ČR převzati na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, nemají jiné postavení, než ostatní žadatelé, kteří učinili prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, jak aproboval ve svém rozsudku čj. 5 Ca 64/2009 ze dne 12.2.2010 i Městský soud v Praze.

Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žadatel není zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území umožnit. Protože shledal naplnění podmínek dle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu jmenovanému vstup na území ČR nepovolil.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl rozsudkem bez nařízení ústního jednání.

Soud při rozhodování v této věci vycházel z judikatury vztahující se k otázce nepovolení vstupu cizincům na území České republiky. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 2 As 14/2009-50 ze dne 14. května 2009 uvedl, že rozhodnutí o vstupu na území činí ministerstvo na základě správního uvážení, které je založeno na interpretaci neurčitého právního pojmu – veřejný pořádek. Ve vztahu k výkladu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je proto nutné při hledání odpovědi na otázku, jestli cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zvažovat, zda je tato osoba, resp. její jednání, obecně nebezpečné pro společnost, a dále, zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu. Z dikce předmětného ustanovení vyplývá, že nevyžaduje konkrétní stupeň nebezpečnosti, pro uvážení o naplnění nebezpečnosti tedy není třeba přísnějších měřítek. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ však musí být podložena relevantními skutečnostmi, neboť zákonodárce vyžaduje *důvodnou* domněnku. Nejvyšší správní soud poukázal na důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 379/2007 Sb., jímž byl novelizován zákon o azylu, kde se k ustanovení § 73 uvádí, že je nově zformulováno „*v souladu s čl. 35 směrnice Rady 2005/85/ES, který umožňuje členským státům stanovit odchylky pro řízení na hranicích, tj. i pro osoby, které projevíly úmysl požádat o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Cizinci prohlašující v tranzitním prostoru mezinárodního letiště svůj úmysl požádat o mezinárodní ochranu nesplňují podmínky (splňují-li podmínky, žádají za pobytu na území v přijímacím středisku Vyšní Lhoty) pro vstup na území (nemají víza, resp. mnohdy nedisponují cestovními doklady)*“. Nejvyšší správní soud se přiklonil k názoru, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů uvedených v § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod který lze podřadit neexistenci právního titulu vstupu na území, právě veřejný pořádek.... Pokud stěžovatel dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje možnost, že by po rozhodnutí, kterým by mu byl povolen vstup na území České republiky, postupoval do dalších zemí schengenského prostoru, jedná se podle Nejvyššího správního soudu o rozhodnutí v mezích správního uvážení ve smyslu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.

Spornou otázkou v daném případě je, zda žalovaný měl dostatek důvodů pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky. Rozhodnutí o vstupu na území žalovaný činí na základě správního uvážení, které je založeno na interpretaci neurčitého právního pojmu - veřejný pořádek. Soudní přezkum rozhodnutí vydaného na

základě správního uvážení je omezen pouze na posouzení, zda volná úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Městský soud v Praze tak napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska dodržení mezí a hledisek správního uvážení stanovených zákonem.

Žalovaný v posuzovaném případě shledal, že žalobce nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej opravňovaly ke vstupu na území ČR, potažmo do schengenského prostoru; konstatoval, že vízum ČR typu C, které žalobci vydal Zastupitelský úřad ČR v Rijádu, bylo zneplatněno příslušnými orgány Belgie. Soud z těchto skutkových zjištění žalovaného vychází, byť nejsou podložena obsahem předloženého správního spisu, neboť žalobce je v podané žalobě nikterak nezpochybňuje. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce na území ČR vůbec necestoval a vízum vydané Zastupitelským úřadem ČR v Rijádu, využil k cestě do jiného státu schengenského prostoru, konkrétně do Belgie. Ani tato skutková zjištění žalobce nikterak nezpochybnil a v žalobě potvrdil, že v Belgii požádal o azyl. Na základě svých zjištění žalovaný usoudil, že žádost o vízum ČR byla pouze účelová s cílem využít vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru, a dále, že žadatel se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Soud dospěl k závěru, že úvaha žalovaného je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění žalovaného. Žalovaný podle soudu nevybočil z mezí správního uvážení, když na základě shora uvedených zjištěných skutečností uzavřel, že postup žalobce se neslučuje s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany a zakládá důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i ostatních států EU. Tvrzení žalobce, že Belgie pro něj nebyla cílovou zemí a že chce žít v České republice, není přesvědčivé za situace, kdy žalobce v Belgii požádal o azyl, do České republiky necestoval a Českou republikou byl převzat na základě Dublinského nařízení.

K žalobní námitce, že na základě § 5 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je sice stanovena povinnost vstupu s vízem, ale na základě § 5 odst. 4 zákona se tato povinnost nevztahuje na cizince, který je předáván podle přímo použitelného předpisu ES (v daném případě dle Dublinského nařízení), soud konstatuje následující:

Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve svém § 2 písm. a) stanoví: „Tento zákon se nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany, a azylanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak.“

Zákon o azylu, ve svém ve svém § 1 písm. a) stanoví: „Zákon upravuje podmínky vstupu a pobytu cizince, který projeví úmysl požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany na území České republiky (dále jen "území"), a pobyt azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany na území.“

Podmínky vstupu v § 3 a násl. zákona č. 326/1999 Sb., stejně jako žalobcem zmiňované ustanovení § 5 tohoto zákona, tedy není možné v daném případě aplikovat, neboť na žalobce je třeba pohlížet jako na žadatele o mezinárodní ochranu, a proto se na něj nevztahuje zákon o pobytu cizinců, ale zákon o azylu. _

Soud však k dané námitce přezkoumal i to, zda v případě, kdy je cizinec předáván na území na základě Dublinského nařízení, je možné, aby žalovaný rozhodoval o povolení vstupu na území cizince ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o azylu.

Dublinské nařízení (nařízení Rady /ES/ č. 343/2003) na základě kritérií příslušnosti stanovených v kapitole III určuje, který členský stát EU je příslušný k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu žadatele. V daném případě byla příslušnost ČR k vyřízení žádosti určena na základě čl. 9 odst. 2 nařízení, neboť žalobce byl držitelem českého víza.

Nařízení v kapitole V upravuje „převzetí“ a „přijetí zpět“. V případě žadatelů, kteří podají žádost v jiném členském státě než tom, který je příslušný k posouzení žádosti dle tohoto nařízení, má příslušný členský stát za povinnost převzít žadatele a dokončit posouzení žádosti o azyl (čl. 16. bod 1. písm. a/,b/). V případech, kdy žadatel, jehož žádost se posuzuje, bez povolení přebývá na území jiného členského státu, žadatel vzal svou posuzovanou žádost zpět a podal ji v jiném členském státě či příslušník třetí země, jehož žádost byla zamítnuta, pobývá bez povolení na území jiného členského státu, je dána povinnost přijetí žadatele zpět (čl. 16 od 1. písm. c/,d/ a e/). V případech „přijetí zpět“ pak nařízení zakotvuje v čl. 20 odst. 1 písm. d) povinnost přijmout žadatele zpět na území. V případech „převzetí“ ovšem taková povinnost nařízením dána není.

V případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, stanoví zákon o azylu v § 73 odst. 1: *„Cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, policie předá, nejsou-li splněny důvody pro zajištění cizince podle zvláštního právního předpisu, do přijímacího střediska na mezinárodním letišti.“*

Zákon o azylu pak dále v § 73 odst. 4 písm. c) stanoví: *„Ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.“*

V § 73 odst. 9 pak zákon o azylu stanoví: *„Doba pobytu cizince v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 120 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li soud o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany v této lhůtě, umožní ministerstvo cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Uvedená lhůta může být prodloužena jen z důvodu vycestování cizince podle odstavce 8.“*

V případě rozhodování o vstupu na území dle § 73 odst. 4 zákona o azylu tedy žalovaný *de facto* rozhoduje o tom, jestli žadatel o mezinárodní ochranu po dobu řízení bude umístěn v přijímacím středisku na mezinárodním letišti (v případě nepovolení vstupu na území) či v azylovém zařízení na území (v případě povolení vstupu). I v případě nepovolení vstupu na území však nesmí žadatel v přijímacím středisku na mezinárodním letišti strávit dobu delší než 120 dnů.

V případě žalobce měla ČR dle čl. 16 odst. 1 písm. a), b) nařízení za povinnost *převzít* žadatele o azyl. V takovém případě nebyla dána povinnost ČR dle čl. v čl. 20 odst. 1 písm. d) nařízení *přijmout žadatele zpět na území*; na povolení vstupu žalobce na území tak dopadalo ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu stejně jako na ostatní žadatele, kteří učinili prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště.

Důvodná není ani žalobní námitka, že závěr, že žalobce je nebezpečím pro veřejný pořádek, žalovaný učinil na základě nepodložených spekulací, jde pouze o generální preventivní opatření a na základě chování žalobce tento závěr učinit nelze. Čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ ES, jehož se zde žalobce dovolává, stanoví, že *opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výhradně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná*. Jak soud uvedl již shora, závěr žalovaného vyplývá ze skutečností, které správní orgán zjistil a které žalobce nezpochybnil. Žalobci bylo vystaveno vízum zastupitelským úřadem České republiky, žalobce však necestoval do České republiky, ale do jiného státu schengenského prostoru, a to do Belgie, kde požádal o azyl a odkud byl do České republiky předán na základě Dublinského nařízení. Právě na základě popsaného osobního chování žalobce žalovaný usoudil, že žádost o vízum ČR byla účelová s cílem využít toto vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru, žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR snaží zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a následně neoprávněně pokračovat do jiného státu schengenského prostoru, což se však neslučuje s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany a proto toto chování zakládá důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Závěr žalovaného vychází z faktického konání žalobce, tedy není nepodloženou spekulací, jak žaloba nedůvodně namítá. Žalobce přitom ani v průběhu správního řízení ani v žalobě nepodal žádné vysvětlení svého konání a neuplatnil žádné námitky, které by závěr žalovaného mohly zpochybnit.

Žalobní námitku, že došlo k porušení ust. § 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (*podle kterého smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Smluvní státy nebudou na pohyb takových uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno, nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země. Smluvní státy povolí takovým uprchlíkům rozumnou lhůtu a poskytnou všechny potřebné prostředky k získání povolení vstupu do jiné země*), a že došlo i k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*podle kterého každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*.) soud rovněž neshledal důvodnou, neboť omezení uplatňovaná při pobytu v prostorách přijímacího střediska letiště Praha-Ruzyně, která žalobce v žalobě popsal (uzavřený prostor se mřížemi, zákaz vycházek a opouštění zařízení, bez přístupu k informacím) jsou podle soudu nezbytná a neporušující namítaná ustanovení.

S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že podaná žaloba není důvodná a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 21. října 2011

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová